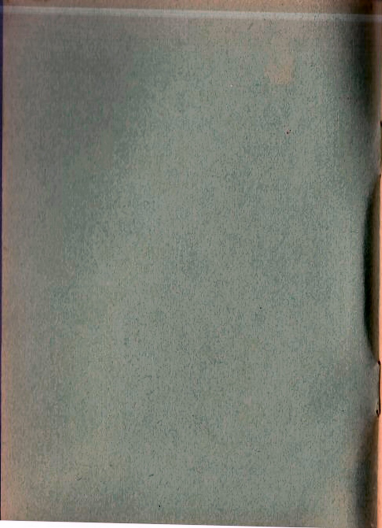

Verloren Zonen

DERDE DRUK

VERLOREN ZONEN

DERDE DRUK

's-GRAVENHAGE,
J. N. VOORHOEVE.

VERLOREN ZONEN.

De heer Van Reden zat in zijn studeerkamer en keek verdrietig voor zich uit. Buiten scheen de vroolijke zomerzon, daar bloeiden de bloemen en daar zongen de vogels in de boomen, doch dat scheen op hem geen invloed te hebben. Toch keek hij nu en dan door het open venster naar den straatweg, alsof hij iemand verwachtte. Hij had namelijk zoo straks den koetsier met het rijtuig naar het station gezonden, om zijn nichtje Annie met haar gouvernante af te halen.

Dat nichtje, een kind van acht jaar, stond alleen op de wereld. Het was het eenig kind van zijn zuster, die verleden jaar overleden was. Annie's vader was reeds gestorven, toen zij nog maar een jaar oud was, en nu waren er geen andere bloedverwanten dan oom Van

Reden, de broer van haar moeder. Doch verleden jaar had hij reeds bezwaar gemaakt, het kind in zijn huis op te nemen. Hij moest er zich eerst nog op inrichten, had hij gezegd, en dan zou hij wel schrijven. Dat had hij gezegd tot een vriendin van Annie's moeder, die de zorg voor de kleine voorloopig op zich had genomen, maar deze had tevergeefs naar een schrijven uitgezien. Nu had hij onverwacht van deze dame bericht ontvangen, dat ze trouwen ging, en dat ze hem het kind met de gouvernante stuurde, en de heer Van Reden had niet anders kunnen doen, dan het rijtuig naar den trein zenden, om de niet gewenschte gasten af te halen. Maar het stemde hem zeer verdrietig. Hij kende het woord niet: „Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.”

De heer Van Reden hield niet van kinderen; hij hield eigenlijk alleen maar van zichzelf. Hij was nooit getrouwd geweest en woonde alleen met zijn dienstpersoneel op zijn groote buitenplaats. Daar bracht hij zijn tijd door met het toezicht, dat noodig is op een groote bezitting, en voorts zat hij in zijn studeerkamer, waar hij artikelen schreef voor tijdschriften. Soms echter drukte hem de eenzaamheid; dan ging hij op reis, of hij noodigde vrienden voor een jachtpartij. Maar meestal had hij spoedig weer genoeg van hun gezelschap, en hij was blijde, wanneer hij weer alleen was met zijn studie en zijn bezigheden.

En nu zou in dat rustige leven een groote verandering komen. Het stemde hem verdrietig, en hij gevoelde volstrekt geen neiging om zich over de wees te ontfermen. Dat hij haar in zijn huis opnam, gebeurde,

omdat hij voor 't oogenblik geen anderen uitweg zag, maar hij nam zich voor, zoo spoedig mogelijk maatregelen te nemen, om het kind weer kwijt te worden.

Terwijl hij daarover nog nadacht, kwam het rijtuig het hek binnenrijden. Doch de heer Van Reden stond niet op, om zijn nichtje te ontvangen. Hij had eenvoudig aan zijn huishoudster opgedragen, de nieuwelingen in ontvangst te nemen, en haar kamers aan te wijzen. Hij zou morgen wel eens met de gouvernante spreken, en wat de kleine betrof, hij hoopte, dat die hem maar zooveel mogelijk uit den weg zou blijven.

Harde man! Hoe ver was van hem de gezindheid van den Heere Jezus, die gezegd heeft, dat wij de kleinen niet zullen verachten, omdat hunne engelen altijd het aangezicht zien van den Vader, die in de hemelen is!

Zoo had de kleine Annie op de mooie buitenplaats geen vriendelijke ontvangst. Haar kinderjuffrouw, die zeer aan haar gehecht was, bleef voor haar zorgen, en haar oom kreeg ze meestal niet anders te zien dan des avonds, voor ze slapen ging. Dan kwam ze even binnen om hem goeden nacht te zeggen. Maar het vriendelijke kind lette niet op het stroeve gelaat van haar oom, en begon uit de volheid van haar jeugdig hart gewoonlijk een praatje. Meestal echter vond ze niet veel gehoor, en werd ze met een kort: „Ga nu maar heen!” afgescheept.

Voor 't overige kon ze echter op de buitenplaats wel aarden. Onder toezicht van de juffrouw leerde ze haar lessen, en verder speelde ze onder de groote boomen, en daar vond ze in Karro, den hond, een geschikten

speelkameraad, die met zich liet sollen, alsof hij wel begreep, dat hij voor zulk een klein kind vriendelijk en gediensstig moest zijn.

Daarom verbaasde het haar oom zeer, toen hij, op een middag in het park wandelende, zijn nichtje met den hond zag worstelen. De hond begon daarbij onheilspellend te brommen.

„Hier, Karrol!" beval zijn meester, en tot de kleine zei hij: „Wat nul 't Lijkt wel, of je Karro wilt dooden."

„Dat wil ik ook, oom, hij is een leeuw, en heeft mijn schaap opgegeten. Ik ben David!"

De heer Van Reden moest zich eens bedenken, eer hij het spel begreep, maar toen zei hij: „Ik wil niet, dat je met Karro vecht."

„Maar Goliath mag ik toch wel dooden, oom?" zei Annie.

„Wat bedoel je?" vroeg haar oom.

„Goliath, dat is die groote boom daar. Ziet u niet, hoe boos hij naar mij kijkt met zijn groote oogen daar bij de eerste takken! Maar ik heb steenen! Ik heb wel geen slinger, maar ik kan toch wel gooien!" En ze mikte met vijf steenen op den boom.

„Ziezoo, nu is hij dood, ziet u wel? Had ik nu maar een zwaard, dan zou ik hem het hoofd afslaan. Mag ik dat zwaard van u eens hebben, dat in de groote zaal hangt?"

„Zeker niet," antwoordde hij. „Maar zeg mij, speel je anders niet dan doodslaan?"

„O ja, oom, ik speel ook wel „verloren zoon." Dat is héél mooi. Ik ben dan de verloren zoon, en zit heel

ginds in het park bij die kleine struiken daar, dat zijn de zwijnen, en dan heb ik verdriet, omdat ik wegge-loopen ben. En dan zeg ik: Ik zal opstaan, en naar mijn vader gaan. Dan durf ik haast niet, en ik loop héél langzaam. Maar als ik dichterbij kom, dan loop ik steeds harder, en ziet u, die mooie beukenboom daar, dat is mijn vader. En dan ben ik zoo blij, dat ik weer thuis ben!"

„Je bent een wonderlijk kind," zei haar oom, „speel je altijd uit den Bijbel?"

„Ja, oom, Juf vertelt mij uit den Bijbel zooveel mooie geschiedenissen. Maar die van den verloren zoon is toch de mooiste, vindt u ook niet?"

Haar oom gaf haar geen antwoord. Hij ondervond het, dat God Zich lof toebereidt uit den mond van jonge kinderen. Annie ging weer spelen. De heer Van Reden verwonderde zich, dat het kind zoo goed de Bijbelsche verhalen kende, en ze zich zóó levendig voorstelde, dat zij ze zelfs ging spelen. Maar zoo wonderlijk was dat toch eigenlijk ook niet. Was hij zelf niet een kind geweest als zij? Hij had die geschiedenissen óók mooi gevonden, en dat niet alleen, maar toen hij een jonge man was, was hij oprecht godsdienstig geweest. Ja, op de hoogeschool had hij zelfs heel wat spotternij moeten verdragen, omdat hij vroom was. Waar was dan nu zijn vroomheid gebleven?

Er was een tijd gekomen in zijn leven, dat de begeerte naar de dingen der wereld de overhand had gekregen; hij had zich geworpen in een maalstroom van genietingen; en jaren aaneen had hij louter voor zijn vermaak geleefd. Wel had zijn geweten hem beschuldigd, maar

dien lastigen aanklager had hij het zwijgen opgelegd. Eindelijk had hem dat ongeregelde leven toch verveeld; hij had zich gewijd aan zijn studie, en niemand zou zeggen, dat er op zijn leven iets aan te merken viel. Elken Zondagmorgen ging hij naar de kerk, en om steun voor allerlei Christelijke belangen werd nooit tevergeefs bij hem aangeklopt. Doch hij wist zelf wel, dat dit maar iets uitwendigs was, en tot een inwendige verandering kwam hij niet. De stem van zijn geweten, de stem van God, die hem gedurig toeriep, dat hij zich bekeeren moest, nu voorgoed, die stem bracht hij tot zwijgen, zooveel hij kon.

't Was najaar geworden, en de heer Van Reden had er zich in geschikt, dat hij een kind in huis had. Ja, hij vond het soms genoeglijk, naar haar gebabbel te luisteren. Eén ding hinderde hem daarbij wel eens, dat ze zoo altijd de Bijbelsche geschiedenissen vertelde, en zoo graag het had over den verloren zoon.

Op een Zondagmorgen kwam ze aan zijn deur.

„Oom, ik wilde u vragen, of ik met u naar de kerk mag?“

Haar oom aarzelde. „Ik vrees, dat je gaat zitten spelen,“ zei hij.

„O neen, oom, ik zal heusch stilzitten.“

En stilzitten deed ze! Want de dominé las als tekst voor: „Ik zal opstaan, en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: „Vader, ik heb gezondigd.“

„Oom,“ zei ze, toen ze met hem naar huis ging, „ik heb den heelen morgen goed geluisterd. Vindt u die geschiedenis nu niet mooi? Maar wat bedoelde de

dominé toch met menschen, die van God wegloopen? Dat doen de menschen toch niet?"

„O, dat doen er heel veel!"

„Maar hoe kan dat? God is toch overal. En waarom zouden ze 't ook doen? God heeft hen immers zoo lief. O, ik zou zoo ongelukkig wezen, als ik bij Hem vandaan moest! Wie zou dan voor mij zorgen? Oom, dat gebeurt toch niet?"

„Neen, daar hoef jij niet bang voor te wezen," zei hij. Doch het onderwerp beviel hem niet; de preek had ook te sterk tot zijn gemoed gesproken. Daarom zei hij: „Kom, ga je mee naar Houtink?"

Houtink was de opzichter van het buitengoed, en de heer Van Reden wilde met hem iets overleggen. Ze sloegen dus een zijlaan in, en kwamen door het bosch aan de vriendelijke woning. 't Was de eerste keer, dat Annie er kwam, en juffrouw Houtink, een moederlijke vrouw, ontving het weesje zóó hartelijk, dat de kleine dadelijk zich tehuis gevoelde. En terwijl haar oom met zijn opzichter sprak, was zij in even druk gesprek met diens vrouw.

„Oom," zei ze, toen ze naar huis gingen, „juffrouw Houtink heeft gevraagd, of ik morgen bij haar kom. Mag ik?"

„Dat moet je maar eens aan Juf vragen, ik vind het goed."

„O, ik zou in haar huis willen wonen, zoo heel onder de boomen! Daar kun je altijd de boomen hooren zingen. Weet u, wat ze zingen, oom? Ik luister er dikwijls naar, en ik geloof, dat ze over God zingen. En dat doen de bijen en de vogels ook. Hoort u wel,

vandaag zingen ze zacht, omdat het zulk mooi weer is. En God luistert wel naar hun stem. Dat staat ook in den Bijbel."

„Een wonderlijk kind," zei haar oom in zichzelf; „ze is altijd bezig met den Bijbel, en ze schijnt in haar gedachten altijd dicht bij God te zijn."

De heer Van Reden hoorde nooit de vogels of de boomen een loflied zingen tot Gods eer, omdat hij zelf het niet deed. Maar zijn nichtje zag overal de goedheid des Heeren.

Druk was Annie, toen ze thuis kwam van haar bezoek bij juffrouw Houtink. Ze had zooveel te vertellen.

„O, oom, juffrouw Houtink had in de voorkamer zoo'n mooie plaat van den verloren zoon. Wij hebben er een heelen tijd samen naar gekeken. En oom, — maar u moet het niet aan anderen vertellen — juffrouw Houtink heeft zelf een echten verloren zoon. Toen we naar de plaat keken, veegde ze de oogen af, en toen zei ze, dat ze een jongen had, die weggelooopen was, negen jaar geleden. Thomas heet hij, en toen hij wegliep, was hij zeventien jaar oud. Hij wou geen smid worden, daarom liep hij weg. Maar hij was zoo'n goede jongen anders. 's Morgens, toen hij wegliep, had hij nog het vuur aangelegd en water opgezet. En nu zou hij misschien wel soldaat wezen of zeeman, en misschien was hij wel verdronken, of doodgeschoten ergens door de zwarten, zei juffrouw Houtink, maar ik zei, dat hij wel ergens de zwijnen zou hoeden, en toen lachte zij. Houtink kwam juist binnen, en wij zwegen, want hij heeft er zoo'n verdriet van, zei zij. Maar toen hij mij wegbracht, vroeg hij mij, waar we over gesproken

hadden. Over den jongen zeker, zei hij, dat kon hij wel aan de oogen van zijn vrouw zien. En toen heb ik hem gevraagd, of hij Thomas ook tegemoet loopen zou, en hem kussen, als hij terugkwam. En hij zei, dat hij alles wilde doen, om hem maar terug te krijgen.

„Ik wilde, dat ik een vader had, oom. Vaders houden zooveel van hun kinderen.”

„Volstrekt niet altijd,” zei de heer Van Reden.

„O ja; de vader van den verloren zoon had hem lief, en Houtink heeft zijn Thomas lief, en David had een boozen zoon, en hij had hem toch zoo lief, en huilde zoo, toen hij dood was. Ik zeg het soms tot God, als ik in mijn bed lig, dat ik zoo graag een vader zou hebben, en dan is het net, of God Zijn arm om mij heen houdt, en dan val ik in slaap. Juf zegt, dat ik God mijn Vader mag noemen, maar dat is toch heel anders dan dat ik een vader had. Houtink is een goede vader, geloof ik. Ik heb hem gezegd, dat ik elken avond voor Thomas zal bidden, en toen heb ik hem verteld, dat God zooveel verloren zonen heeft; dat zei de dominé Zondag immers? Ik heb God gevraagd, ze terug te brengen. Kent u een, die van God weggeloopt is, oom?”

„Je praat veel te veel, kind, je moest nu eens stilzitten,” was het antwoord.

Annie gehoorzaamde, gelijk ze gewoon was, en toen ze opstond om naar bed te gaan, vroeg ze: „Oom, als u vanavond bidt, wil u dan ook vragen, of Thomas spoedig terugkomt?”

„Wel, dat kun je zelf wel doen.”

„Maar, oom, wil u dan bidden voor al Gods verloren zonen?”

Hij antwoordde niet, en zij ging heen. Maar toen ze weg was, zei hij in zichzelf: „Ik moet eens een vroolijk boek hebben, om mijn zinnen te verzetten. Dat kind praat me veel te veel over verloren zonen.”

En woorden Gods kwamen hem onwillekeurig voor de aandacht; woorden, die hij niet van zich kon zetten. „God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.” „Christus is voor goddeloozen gestorven.”

„Oom, ik mag met Juf naar de stad om boodschappen te doen. Kunnen we ook iets voor u meebrengen?” vroeg Annie op een mooien herfstmorgen. „We gaan met het rijtuig.”

De heer Van Reden dacht aan zijn jongenstijd, toen het zijn grootste genot was, naar de stad te rijden, en hij antwoordde: „Je kunt mij wel wat pennen en vloeipapier meebrengen; ik zal even opschrijven, wat ik hebben moet. Hier heb je een gouden vijfje; voor wat er over is, mag je zelf wat koopen. Praat er maar met Juf over.”

Annie snelde weg; ze had nog nooit een goudstuk in haar beursje gehad, en ze ging met Juf mee, vol gedachten over wat ze wel koopen zou.

Doch toen ze laat in den middag terug kwam, leek het wel, of ze groot verdriet had. Er waren sporen van tranen op haar gelaat, en dat was zóó ongewoon, dat haar oom naar de reden vroeg.

„Ze is ondeugend geweest, mijnheer, het spijt mij, dat ik het zeggen moet. Ik heb zóó'n moeite gehad, haar weer te vinden, dat ik het niet gauw vergeten zal.”

„Kom eens binnen,” zei de heer Van Reden, „en vertel me eens alles.”

En de gouvernante begon te vertellen. „Ik was bij den kruidenier, en zij bleef even buiten staan, en ik had haar gezegd, dat ze niet wegloopen moest, en toen ik buiten kwam, was ze er niet, en ik heb wel een uur naar haar gezocht. En toen zat ze bij zoo'n landlooper, en ze begreep er niets van, dat ze een ondeugend kind was.”

De heer Van Reden keek naar zijn nichtje, die met neergeslagen oogen stond te huilen, en hij was verwonderd, dat hij zooveel belang in haar stelde.

„Juf, ik begrijp niet alles, en spreek u straks nog wel. Eerst moet Annie mij alles vertellen. Ga maar eens mee naar mijn studeerkamer, Annie.”

De juffrouw ging naar haar kamer. Intusschen zat de heer Van Reden bij het vuur in zijn kamer, en Annie stond vóór hem met de hand op zijn knie te vertellen.

„Oom, Juf was bij den kruidenier, en ik stond zoo lang buiten, en toen kwam er een man voorbij met een gescheurden hoed op, en heelemaal in lompen gekleed, en ik dacht, het kon wel een verloren zoon zijn, en opeens dacht ik, dat het Thomas wel eens kon wezen. Toen vergat ik heelemaal, wat Juf gezegd had, en ik liep hem achterna. Hij keek wel verwonderd, toen ik hem vroeg, of hij Thomas was. Neen, die was hij niet. Toen vroeg ik hem, of hij niet een verloren zoon was, maar dat begreep hij niet, en ik moest het hem uitleggen. Neen, hij was niet van zijn vader weggelopen, want hij had geen vader, maar hij leek toch net op den

man van de schilderij van juffrouw Houtink. En toen heb ik het ontdekt, oom. Hij was een van Gods verloren zonen. Ik vroeg hem, of hij van God weggelopen was; hij zei van ja, en hij schaamde zich. Kijk, oom, daarom was hij zoo haveloos. Die van God wegloopen, worden altijd arm en ellendig!"

„Dat is niet altijd waar,” zei oom Van Reden, die plezier had in de vertelling, en er met zijn heele ziel bij was, „er zijn ook wel lieden, die van God wegloopen, en rijker en rijker worden.”

Annie keek een beetje verlegen. „Maar ze zijn toch niet gelukkig, oom.”

„Dat kan wel waar zijn.”

„Nu oom, ik liep met dien armen man mee tot aan het einde van de winkelstraat, en toen gingen we een dwarsstraat in, en we waren beiden vermoeid, en gingen zitten op een stoep. Hij vertelde mij, dat hij langen tijd zonder werk was geweest. Ik vroeg hem, waarom hij niet tot God terugkeerde. Hij zei, dat hij een goede jongen was geweest, toen hij nog naar de Zondagschool ging, en hij had een oom in Amsterdam, die een bakkerij had, en die wou hem wel hebben, maar hij durfde er niet heen, omdat hij zoo slecht was. Maar ik zei, dat hij er heen moest gaan, als hij dan geen vader had, maar hij zei, dat hij zoo ver niet loopen kon, en hij had geen geld voor den trein. Toen deed ik mijn beursje open, en we telden mijn geld, en daar was nog drie gulden vijftig in, en hij zei, dat het juist genoeg was, als ik het hem wilde leenen. Natuurlijk leende ik het hem, en hij vroeg mijn naam, en waar ik woonde, want hij zou het mij terugzenden.”

„Zoo'n deugniet!” mompelde oom Van Reden in zichzelf. Doch Annie begreep dat niet.

„Waarom kijkt u zoo verdrietig, oom?” zei ze. „Ik was blij, dat ik hem het geld kon geven, en wij hebben nog heel wat met elkander gepraat, en ik heb hem gevraagd, niet langer een van Gods verloren zonen te wezen. Stel u eens voor: hij wilde niet gelooven, dat God hem liefhad, en hem terug wilde hebben. Ik zei, dat ik o zoo bang zou zijn, om van God vandaan te komen, maar het leek, of hem dat niet schelen kon. Hij zei, dat niemand wat om hem gaf. Maar ik zei, dat God hem toch liefhad. Dat is toch zoo, oom?”

„En heeft Juf je daar gevonden?” vroeg oom, zonder op haar vraag te antwoorden.

Annie's gelaat betrok. „Ja oom, en Juf was zoo boos, en ze zei, dat die man, Jakob heet hij, een dief was en een vagebond, en dat hij mij wel mee had kunnen nemen, en ze was heel boos, toen ik Jakob een hand gaf, en hem goedendag zei. Ben ik nu heel ondeugend geweest, oom?”

„Ja 't was niet goed van je, zoo'n vreemden man na te loopen, en ik begrijp best, dat Juf boos was. Kinderen moeten gehoorzaam wezen.”

„Ja oom, en zou God heel boos op mij wezen?”

„God wil hebben, dat kinderen gehoorzaam zijn.”

„Mag ik dan neerknielen, en Hem om vergeving vragen?”

„Dat kun je toch wel in de kinderkamer doen?”

„Ja, oom, maar ik wilde het graag doen, vóór ik weer bij Juf kom. Wil u ook voor mij bidden, oom?”

Opeens dacht de heer Van Reden aan een tekst,

dien hij vroeger geleerd had: „Wie het koninkrijk Gods niet ontvangt gelijk een kindeke, die zal hetzelfde geenszins ingaan.”

Hij wendde zich af. Toen zeide hij. „Bidden kun je immers zelf wel doen. Doe het dan nu maar hier.”

En Annie knielde neer en zei: „Heer, het spijt mij, dat ik ongehoorzaam ben geweest. Wil U het mij vergeven? En wil U aan Jakob denken, opdat hij weer tot U terugkeert?”

„Ziezoo, ga nu maar naar Juf, en dan niet meer huilen!” zei haar oom, opstaande.

Zij ging, maar bij de deur keerde ze nog eens terug. „Zou Juf boos op mij zijn, oom?”

„Zeg Juf maar van mij, dat ze niet meer op je knorren mag. Dat je je geld kwijt bent, is al straf genoeg voor je.”

„Maar ik ben 't niet kwijt oom, ik heb het aan Jakob geleend, en hij stuurt het mij terug.”

Oom lachte ongeloovig, en Annie ging de trap op, waar de juffrouw al met verlangen naar haar uitzag.

„Och, mijn lieve kind, ik ben zoo boos op je geweest, maar ik zal 't niet weer doen. Ik kan niet hebben, dat je zoo huilt.”

En Juf nam haar in de armen, en kuste haar.

„Juf, ik was zoo bang, dat u mij nooit weer zou liefhebben. Vergeeft u mij *alles?*”

Van dien dag af had Annie twee verloren zonen om voor te bidden, en dikwijls zat ze voor het venster den weg af te kijken, of Thomas haast niet kwam. En als ze den brievenbesteller zag, dan stond ze te wachten, of er geen brief van Jakob kwam. Want de liefde

is lankmoedig ze gelooft alle dingen, ze hoopt alle dingen!

Een veertien dagen later vond oom Van Reden, die altijd zelf de bus lichtte, een brief met het adres van zijn nichtje. Hij liet haar binnen roepen, en ze begreep niet, wat dat beduidde, daar hij altijd zijn ontbijt alleen gebruikte. Maar toen ze de brieven op tafel zag liggen, begreep zij alles.

„O, oom,” riep zij uit, „daar is een brief voor mij van Jakob; ik heb er alle dagen naar uitgezien.”

„Ik denk wel, dat het zoo is; maak hem maar eens open.”

Annie deed het, en haar vingertjes trilden van opwinding.

„Ik wist wel, dat hij geen dief was,” zei ze.

Ze vond in den omslag een postbewijs van drie gulden vijftig en een brief.

„Wel, kindje, jij hebt gelijk gehad, en ik had ongelijk. Zal ik je den brief eens voorlezen?”

„Ja, graag oom!”

En hij las:

„Ik houd mijn woord, jongejuffrouw, en zend u terug, wat u mij geleend hebt, met veel dank. Ik ben in Amsterdam aangekomen, en ik heb niet weer gedronken, sedert ik u gezien heb, en ik ben nu bij mijn oom aan 't werk en verdien mijn brood. En ik ga 's Zondags naar de kerk. Mijn oom heeft een vriend, die evangelist is, en ik heb hem verteld van Thomas Houtink, en hij heeft gezegd, dat hij op hem letten zal. Ik bid God alle dagen u te zegenen, want ik hoop, dat ik nu op

den goeden weg ben, en ik dank u voor uw goede woorden, die in mijn hart zitten.

Jakob Groen."

Zwijgend legde oom Van Reden den brief neer, nadat hij hem gelezen had. Was het niet, zooals de Schrift zeide: „Te zijner tijd zullen wij maaien, zoo wij niet verslappen?"

Annie's gelaat straalde.

„Ik heb nog nooit eerder een brief gehad; maar ik begrijp niet alles. Wil u het mij uitleggen?"

Haar oom deed het, en zond haar daarna terug naar de kinderkamer; doch nog langen tijd bleef hij zitten met het hoofd in de hand, en hij vergat zijn ontbijt en zijn brieven.

Dienzelfden namiddag deed de heer Van Reden een ritje met een jong paard. Op den terugweg kwam hij een vrachtauto tegen, en het paard schrikte, begon te

steigeren, en vloog er met een sprong voorbij. 't Gelukte den heer Van Reden de teugels te houden, maar hij kon het jonge dier niet dwingen tot zachter loopen; het holde maar voort, en ten slotte ging het in vliegend galop tegen een heuvel op. En daar gebeurde het ongeluk. Het rijtuig tuimelde om, en hij werd er uit geslingerd, en bleef bewusteloos liggen, terwijl het paard, in de strengen verward en half onder het rijtuig geraakt, zich niet bevrijden kon.

Het was een eenzame weg, en het duurde wel een uur, eer hij gevonden werd door een boer, die van de markt terugkeerde.

Tegen zeven uur werd de heer Van Reden thuis gebracht, en de dokter bevond, dat hij drie ribben gebroken had. De dokter wilde een verpleegster uit

de stad laten komen, maar daartegen verzette de gewonde zich krachtig. Zoo werd besloten, dat de kinderjuffrouw zijn knecht zou helpen in de verpleging.

Wonderbaar zijn Gods wegen! Wij zijn vangisteren, en weten niet. Soms moeten wij iets missen om veel te winnen.

De weken, die nu volgden, waren eenzame weken voor de kleine Annie. Haar verzorgster had niet veel tijd om zich met haar te bemoeien, want oom was een lastige patiënt. Annie moest zich dus maar vermaken met Karro, den hond, die nog altijd haar beste speelkameraad was. En gedurig ging ze ook naar juffrouw Houtink, bij wie ze altijd welkom was.

Het duurde niet lang, of de heer Van Reden was buiten gevaar, maar de genezing ging verder heel langzaam. Annie had al gedurig gevraagd, of ze hem niet eens mocht zien, doch dat werd haar niet toegestaan. Eindelijk gaf de dokter toestemming, en op haar teenen sloop ze de kamer binnen, zorgvuldig acht gevend op een pakje bruin papier, dat ze in de handen droeg.

Haar oom stak haar de hand toe, en zij vatte die met blijdschap. „Ik wilde zoo graag eens bij u komen, en ik zou zoo gaarne helpen, u te verplegen.”

Oom glimlachte en schudde het hoofd.

„Ik heb alle dagen God gevraagd, u weer beter te maken. Ik wist eigenlijk niet, of u niet liever tot Hem ging, maar ik wilde u liever hier houden. Juf zegt, dat ik maar even bij u blijven mag, maar ik heb een cadeautje meegebracht. Houtink heeft het voor mij gekocht in de stad, van het geld, dat Jakob teruggezonden heeft. Mag ik het openmaken?”

Ze zag, dat haar oom het goedvond, en haastig maakte ze het papier los. Toen hield ze met haar kleine handjes een schilderijtje omhoog in een eiken lijstje, voorstellende den Verloren Zoon.

„Is dat niet mooi, oom? Kijk, daar is de verloren zoon, heelemaal in lompen, en daarginds komt zijn oude vader hem tegemoet. En kijk, hieronder staat: „Ik wil opstaan, en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: „Vader, ik heb gezondigd tegen den

hemel en voor u." Ik had gedacht, dat u het wel prettig zou vinden, er naar te kijken. Zal ik het hier aan 't voeteneind van uw bed plaatsen?"

De juffrouw trad nader, en hielp de kleine mee. Oom deed, alsof hij het mooi vond, maar in zichzelf zei hij: „Wat wil ze toch, dat ze altijd met diezelfde geschiedenis tot mij komt? Als je niet beter wist, zou je meenen, dat ze 't met opzet deed. Maar ik zal de plaat laten wegnemen, zoodra zij vertrokken is."

Doch toen ze weer naar de kinderkamer was, liet

hij het schilderijtje staan, en toen de juffrouw vroeg, of ze 't zou wegnemen, schudde hij het hoofd.

Niemand wist zijn gedachten gedurende de lange uren van gedwongen rust. Niemand wist, hoe ze steeds dwaalden in het verleden; hoe hij steeds dacht aan de jaren van leven in zelfzucht, in plaats dat hij zijn rijke talenten besteed had tot Gods eer. 't Werd hem dikwijls te zwaar, en dan steunde hij.

Gedurende eenige dagen vroeg hij niet naar Annie, en uit eigen beweging durfde ze niet komen. Eindelijk vroeg hij aan de juffrouw: „Waar blijft het kind toch? Ik zie haar nooit.”

„O, ik was bang, dat u het te lastig zou vinden,” antwoordde deze.

Van dien dag af kwam Annie weer elken dag bij haar oom, en hij luisterde gaarne naar haar gepraat.

„Oom,” zei ze eens, „ik zou liever een van Gods verloren zonen wezen, dan van een ander.”

„Hoe kom je daar zoo bij, vrouwtje?” vroeg hij.

„Wel, Juf vertelde mij, dat ze een neef had, die weggeloopt was, en naar de Oost was gegaan als soldaat. En toen had hij spijt en hij kwam weer, maar zijn vader wilde hem niet in huis hebben. Zoo doet God nooit. O, het moet heerlijk zijn, zoo recht in Gods armen te loopen, en Hem te hooren zeggen: „Brengt hier voort het beste kleed, en trekt het hem aan.” Ik zou Hem dat gaarne tot mij hooren zeggen.”

Haar oom fronste de wenkbrauwen en zeide: „Maar als God je nu eens niet ontvangen wilde; als je te lang weggebleven was, en niet had willen komen, toen hij je riep, wat dan? Dan is het te laat.”

Annie glimlachte. „Maar oom, 't is toch nooit te laat bij God? Houtink zegt, dat hij blij zal zijn, al komt Thomas ook midden in den nacht. En God wil zoo graag al Zijn verloren zonen terug hebben.”

„God wil zoo graag Zijn verloren zonen terug hebben!” Hij kon de woorden niet kwijt raken.

Ja, de heer Van Reden wist het wel, hoe zeer God den zondaar liefheeft. Hij wist wel, dat God alzóó lief de wereld heeft gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gaf, opdat alle verloren zonen en dochteren in Hem zouden gelooven, en het eeuwige leven hebben. En hij gevoelde wel, hoe God hem telkens riep door de stem van dat onschuldige kind. Maar hij kon nog niet komen tot een besluit.

Annie begon weer.

„Ik heb juffrouw Houtink gevraagd, of zij het beste kleed gereed had, en toen liet ze mij in een kast zien. Daar hingen de Zondagsche kleeren van Thomas, want hij was weggelooopen in zijn daagsche. En die kleeren hingen daar nu al negen jaren, en elken Zaterdag gaat zij ze borstelen. 't Eenige dat ze niet heeft, dat is een ring.”

„Een wat?” vroeg oom.

„Een ring voor zijn vinger, die hoort er immers ook bij. Juffrouw Houtink zegt, dat hij geen ring noodig heeft; de menschen in den Bijbel waren anders gekleed dan wij, zegt ze. Maar misschien heeft u nog wel een ring voor hem, oom?”

Oom begon hartelijk te lachen. Maar hij zag, hoe het gelaat van de kleine betrok, en zei toen: „Wacht maar tot Thomas terug is, dan kunnen we nog eens

zien. Maar ik zeg ook als juffrouw Houtink: een ring is niet noodig."

Annie zweeg een poosje. Opeens miste ze het schilderijtje van den Verloren Zoon aan het voeteneind van het bed. „Waar is dat gebleven?" vroeg ze, en ze keek de kamer rond. „O, ik zie het al; daar aan den wand. Zoo kan u er altijd naar kijken, en dan ben u blij."

„Ik zou niet weten, waarom ik blij moet zijn," zei hij.

„O, maar het is toch zoo mooi, dat hij nu haast thuis is, nadat hij zoo lang weg geweest is! Oom, wat dunkt u, hoe lang duurt het, eer Gods verloren zonen terug komen?"

„Dat kan wel eens heel lang duren," zei hij zacht.

„Maar hoe lang? Twee dagen? Of een week?"

„Dat zal er wel van afhangen, hoe lang ze weg geweest zijn," antwoordde hij.

„Ik kan dat haast niet begrijpen," zei het kind peinzend. „God is immers overal, en als ik een verloren zoon was, zou ik toch voelen, dat Hij altijd dicht bij is. Ik heb Juf daarnaar gevraagd, en zij zegt, dat het zoo is, maar de menschen willen niet naar God luisteren, en sluiten den Heere Jezus buiten hun hart, en doen verkeerde dingen. Ik geloof, zoodra zij zeggen: „Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u," dan slaat God Zijn armen om hen heen, en kust hen. Is het zoo niet, oom?"

Doch oom Van Reden antwoordde niet, en hij was blij, dat er bezoek kwam.

„Het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods."

't Was reeds December geworden, en de sneeuw lag op de boomen. De heer Van Reden was geheel genezen, al moest hij zich nog steeds ontzien. Nu zat hij in zijn studeerkamer een artikel over te lezen, dat hij geschreven had, toen er aan zijn deur geklopt werd. Hij werd niet graag gestoord, maar zijn gelaat helderde op, toen hij zijn nichtje zag, die buiten adem binnenkwam.

„Oom, hij is er!”

„Wie is er?”

„Thomas. Hij is er. Jan heeft het mij juist verteld, die had het van Houtink zelf. „Dat moet je aan Annie vertellen,” had Houtink gezegd. Oom, mag ik naar ze toe? Juf heeft gezegd, dat het al te laat is, maar ik zou er zoo graag wezen, want er is zooveel te doen.

„En mogen ze een van uw kalveren slachten? Toe oom! En mag ik gaan?”

„Stellig niet. 't Is veel te laat voor je. En een van mijn kalveren? Daar denk ik niet aan!”

Annie kreeg de tranen in de oogen, maar zij bedwong zich; ze wist wel, als haar oom zoo sprak, dan hielp geen vragen meer. „Dan moeten ze daar zonder mij feest houden,” zei ze. „Juffrouw Houtink heeft mij beloofd, dat ik er bij zou zijn.”

„Heeft ze je dat beloofd? Dan wacht ze wel tot morgen met feest houden. Ga dan morgen maar dadelijk naar haar toe.”

En Annie liet zich troosten en ging naar haarkamertje.

En ze zei het heerlijke woord op, dat ze zoo goed van buiten kende: „En opstaande, ging hij naar zijn vader. En als hij nog verre van hem was, zag hem

zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen en toeloopende, viel hem om zijn hals, en kustte hem."

Den volgenden morgen al vroeg ging Annie door het bosch naar de woning van Houtink, en toen de middag kwam, liet juffrouw Houtink vragen, of de kleine bij haar mocht blijven eten. 't Was dan ook reeds vier uur in den middag, toen ze thuis kwam, en ze raakte niet uitgepraat tegen Juf.

„Maar nu moet je eerst naar oom gaan," zei deze, „hij heeft gezegd, dat je bij hem komen zou."

't Was bijna donker, toen ze in de studeerkamer kwam, maar er brandde een vroolijk houtvuur in den haard, en daarnaast zat oom Van Reden in een grooten stoel. Annie klom in een dergelijken stoel tegenover hem.

„Mag ik u nu alles van Thomas vertellen?" vroeg ze.

„Ga je gang," zei oom, glimlachend om haar ijver.

„Ik heb van morgen hard geloopt naar juffrouw Houtink, oom, en ze kwam aan de deur om mij op te wachten. Toen ging ik binnen en zag Thomas, een grooten man. Hij had een jas van Houtink aan, want, oom, zijn Zondagsche kleeren zijn hem te klein geworden, en nu moet hij nieuwe hebben. Thomas heeft mij alles verteld. Zwijnen heeft hij nooit gehoed, maar wel schapen, ergens in Amerika, en hij was in slecht gezelschap geraakt, en had in de mijnen gewerkt, en was in Amsterdam gekomen, en koetsier geworden. En daar was hij dronken geweest, en had een ongeluk gehad met een rijtuig."

„En toen had hij een been gebroken, oom," vervolgde

kleine Annie, „en hij lag in het ziekenhuis, tot hij weer beter was. En toen had hij geen geld meer en geen werk. En hij liep bij de haven, en daar kwam een man op hem toe, u kan nooit raden, wie, oom.”

Neen, dat kon oom niet raden.

„Wel, mijn Jakob; die begon met hem te praten, en zei, dat hij een verloren zoon was, en dat hij er ook een was geweest, maar nu was hij het niet meer. En Jakob zei, dat hij aan 't zoeken was naar Thomas Houtink, en dat was Thomas zelf. En Thomas zei, dat hij niet naar huis durfde, maar Jakob zei, dat zijn vader en moeder op hem wachtten, en is 't niet vreemd, dat Thomas toen nog twee weken gewacht heeft? Ik begrijp dat niet; Juf zegt, dat heel wat menschen zoo doen; ze willen eerst zichzelf beter maken in plaats van te komen, juist zooals ze zijn. Juf zegt, dat vele van Gods verloren zonen zoo doen. Zou dat waar zijn, oom?”

„Ik geloof het wel,” zei oom met een zucht.

„En Thomas zei, dat hij zoo graag zijn vader en moeder weer zou zien, maar het had hem toch veel strijd gekost. Ik wist niet, dat het voor verloren zonen zoo moeilijk was. Die uit den Bijbel kwam zoo maar, toen hij eenmaal besloten was. Maar Thomas is toch gekomen. Ik wou, dat ik er bij geweest was.

„Houtink stond juist bij de deur zijn geweer schoon te maken, toen hij een stap hoorde, en daar was Thomas. Maar hij heeft hem geen kus gegeven; ik heb Thomas er naar gevraagd, en hij zegt, dat zijn vader hem de beide handen gedrukt heeft, en zijn moeder heeft hem gekust. En Thomas had gezegd: „Vader, ik verdien het niet, ik heb schande over u gebracht,” maar zijn

vader had gezegd: „Mijn jongen, waar zou je anders heengaan, nu je in de ellende was, dan naar je ouders.” Thomas zei, dat hem zijn hart gebroken was, en hij had tranen in de oogen, en ik begon ook te schreien, en juffrouw Houtink kwam binnen, en schreide mee.

„En toen ben ik blijven eten. Houtink was uit geweest, en kwam juist op tijd terug. En toen we eten zouden, zei ik, dat hij eerst moest zeggen: „Laat ons eten, en vroolijk zijn, want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; hij was verloren, en is gevonden.” En Houtink vouwde de handen, en zei het, alsof het een gebed was, en juffrouw Houtink zei: „Amen!”

En toen moesten we vroolijk zijn. Weet u wel? Dat staat ook in de geschiedenis. Maar Thomas was het niet. Hij keek de kamer rond, en zuchtte. Maar achterna zei hij tegen mij, dat hij wel vroolijk was, maar dat hij zuchtte, omdat het hem zoo speet, dat hij weg-gelooopen was. We hadden geen muziek en dans, maar juffrouw Houtink zei, dat we muziek in ons hart hadden. O, oom, waarom gaan toch niet alle verloren zonen naar huis?"

Thomas Houtink was werkelijk als een verloren man teruggekeerd tot zijn vader en moeder, en hij keerde ook als een verloren zoon tot God terug. Evenals de verloren zoon was hij tot *zichzelf* gekomen, en had hij gezegd: „Ik zal opstaan, en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u, ik ben niet waardig uw zoon genaamd te worden." Hij wist wel, dat hij niet alleen tegen zijn *ouders* gezondigd had, maar veel meer tegen *God*: en was het hem zwaar gevallen, tot zijn ouders terug te keeren, omdat hij zich zoo schaamde, nog veel meer schaamde hij zich, om tot God te gaan, daar hij den weg des levens zoo goed kende. Hij durfde niet; hij vreesde, dat hij te lang, en te veel overtreden had. Maar zijn moeder zei tot hem: „Je ziet, hoe je vader je ontvangen heeft, en zou God dan niet veel meer barmhartigheid hebben dan je vader?"

Annie had van dit laatste ook iets verteld met haar eigen kinderlijke woorden. En ze praatte maar steeds over Gods verloren zonen, die toch niet ver van God vandaan waren.

De jonge Houtink zocht en vond vergiffenis en vrede bij God. Hij geloofde. En hij verstond, dat de Heere Jezus zijn zonden gedragen had aan het kruis. Want van allen, die zich bekeerden tot God, en in Jezus gelooven, zijn de zonden gedragen op het hout, en voor eeuwig weggedaan. Van dien dag af had de jonge Houtink niet alleen uitwendig, maar ook inwendig vrede, en 't was hem een genot, met de kleine Annie te praten over den verloren zoon, die teruggekeerd was, en die hij zelf was.

Voor zijn toekomst was weldra gezorgd. Vroeger was het smidswerk hem te gering geweest, maar nu was geen arbeid hem te min. Hij werkte als arbeider bij zijn vader, maar niet lang duurde het, of de heer Van Reden merkte op, hoe trouw hij arbeidde, en hij nam hem in zijn dienst.

Doch lang te voren was nóg een verloren zoon thuis gekomen. Den avond na den dag van het feest bij de familie Houtink bleef de heer Van Reden lang staan voor het schilderijtje, dat zijn nichtje voor hem gekocht had.

„O God!” zei hij, „hebt Gij dáárom dat kind hier in huis gebracht, om mij tot U terug te brengen?”

En toen Annie hem goedennacht kwam zeggen, zei hij: „Annie, wil jij vanavond bidden voor een van Gods verloren zonen, dat hij thuis mag komen?”

„Ja oom, hoe heet hij?”

„Dat kan ik je niet zeggen.”

Daarmee was zij tevreden, en ging heen.

Maar haar oom ging dien avond niet slapen. Hij overdacht zijn weg gedurende al de jaren, dat hij voor

zichzelf had geleefd, en hij schaamde zich diep. Maar ditmaal nam hij een vast besluit: „Ik zal opstaan.” En hij stond op. Hij beleed in ernstig gebed zijn zelfzucht en zijn zonde aan God; en hij vroeg vergeving in den naam van Jezus Christus. En God liet het licht dagen in zijn hart. Hij vond *vrede door het bloed des kruises*.

„Oom,” vroeg Annie den volgenden morgen, „is die verloren zoon, dien U bedoelde, óók thuis gekomen?”

„Ja kind,” zei hij, terwijl hij haar in de armen nam, „o, wat heb ik veel aan jou te danken!”

„Oom, alle verloren zonen komen toch thuis!” zei Annie, kinderlijk vertrouwend.

Ja, God wil het zoo gaarne O, dat alle afgewaalden tot inkeer kwamen!

